NEMESIANUS

ECLOGUES

WITH RESTART

EPIC POEM .ORG

DIGITAL CLASSICS

AS IF INTERLEAVED

2.0

THESE LINES HAVE CONVERGED TO TELL
A STORY THAT SATISFIES ME IN MY HEART,
WHERE ONLY THERE IT REALLY COUNTS.

This **UNRESTRICTED INTERLEAVABLE LAYOUT** of this **PUBLIC DOMAIN TEXT** is available for free at ARCHIVE.ORG (LINK).

PRINT:
1 to **6**

AS IF INTERLEAVED

language: Latin (xiv CE?)
copy text: Baehrens
PLM iii (1881)
typeface: Kings Caslon by Dalton Maag

This **UNRESTRICTED INTERLEAVABLE LAYOUT** of this **PUBLIC DOMAIN TEXT** is available for free at ARCHIVE.ORG (LINK).

EPICPOEM.ORG 🇺🇸 319 lines 2.0

PRINT:
2 to **6**

As some way-faring Man, who wanders o'er
In Thought, a Length of Lands he trod before,
Sends forth his active Mind from Place to Place,
Joins Hill to Dale, and measures Space with Space:

NEMESIANUS

ECLOGUES

WITH RESTART

EPIC POEM .ORG

DIGITAL CLASSICS

THESE LINES HAVE CONVERGED TO TELL
A STORY THAT SATISFIES ME IN MY HEART,
WHERE ONLY THERE IT REALLY COUNTS.

Tim. Dum fiscella tibi fluviali, Tityre, iunco
Texitur et raucis inmunia rura cicadis,
Incipe, si quod habes gracili sub arundine carmen
Compositum. nam te calamos inflare labello
Pan docuit versuque bonus tibi favit Apollo.
Incipe, dum salices haedi, dum gramina vaccae
Detondent, viridique greges permittere campo
Dum ros et primi suadet clementia solis.
Tit. Hos annos canamque comam, vicine Timeta,
Tu iuvenis carusque deis in carmina cogis?
Diximus et calamis et versum aptavimus olim,
Dum secura hilares aetas ludebat amores.
Nunc album caput et veneres tepuere sub annis,
Iam mea ruricolae dependet fistula Fauno.
Te nunc rura sonant; nuper nam carmine victor
Risisti calamos et dissona flamina Mopsi
Iudice me. mecum senior Meliboeus utrumque
Audierat laudesque tuas sublime ferebat;
◆ Quem nunc emeritae permensum tempora vitae
Secreti pars orbis habet mundusque piorum.
Quare age, si qua tibi Meliboei gratia vivit,
Dicat honoratos praedulcis tibia manes.
Tim. Et parere decet iussis et grata iubentur.
Namque fuit dignus senior, quem carmine Phoebus,
Pan calamis, fidibus Linus aut Oeagrius Orpheus
L1[I] Concinerent totque acta viri laudesque sonarent.
Sed quia tu nostrae laudem deposcis avenae,
Accipe quae super haec cerasus, quam cernis ad amnem,
Continet, inciso servans mea carmina libro.
Tit. Dic age; sed nobis ne vento garrula pinus
Obstrepat, has ulmos potius fagosque petamus.
Tim. Hic cantare libet; virides nam subicit herbas
Mollis ager lateque tacet nemus omne: quieti
Aspice ut ecce procul decerpant gramina tauri.
Omniparens aether et rerum causa, liquores,
Corporis et genetrix tellus, vitalis et aer,
Accipite hos calamos atque haec nostro Meliboeo
Mittite, si sentire datur post fata quietis.
Nam si sublimes animae caelestia templa
Sidereasque colunt sedes mundoque fruuntur:
Tu nostros adverte modos, quos ipse benigno
Pectore fovisti, quos tu, Meliboee, probasti.
Longa tibi cunctisque diu spectata senectus
Felicesque anni nostrique novissimus aevi
Circulus innocuae clauserunt tempora vitae.
Nec minus hince nobis gemitus lacrimaeque fuere
Quam si. florentes mors invida carperet annos.
Nec tenuit tales communis causa querellas.
Heu, Meliboee, iaces letali frigore segnis
1 Lege hominum, caelo dignus callente senecta
1 (1C) Concilioque deum. plenum tibi ponderis aequi
Pectus erat. tu ruricolum discernere lites
Assueras, varias pacans mulcendo querellas.
Sub te ruris amor, sub te reverentia iuris
Floruit, ambiguos signavit terminus agros.
Blanda tibi vultu gravitas et mite serena
Fronte supercilium, sed pectus mitius ore.
Tu calamos aptare labris et iungere cera
Hortatus duras docuisti fallere curas.
Nec segnem passus nobis marcere iuventam
Saepe dabas meritae non vilia praemia Musae.
Saepe etiam senior, ne nos cantare pigeret,
Laetus Phoebea dixisti carmen avena.
Felix o Meliboee, vale! tibi frondis odorae
Munera dat lauros carpens ruralis Apollo;
Dant Fauni, quod quisque valet, de vite racemos,
De messi culmos omnique ex arbore fruges;
Dat grandaeuva Pales spumantia cymbia lacte,
Mella ferunt Nymphae, pictas dat Flora coronas:
Manibus hic supremus honos. dant carmina Musae,
Carmina dant Musae, nos et modulamur avena:
Silvestris te nunc platanus, Meliboee, susurrat,
Te pinus; reboant te, quidquid carminis Echo
Respondet, silvae; te nostra arbusta locuntur.
Namque prius siccis phocae pascentur in arvis
Insuetusque freto vivet leo, dulcia mella L2[O]
Sudabunt taxi, confusis legibus anni
Messem tristis hiems, aestas praestabit olivam,
Ante dabit flores autumnus, ver dabit uvas,
Quam taceat, Meliboee, tuas mea fistula laudes.
Perge, puer, coeptumque tibi ne desere carmen. Tit.
Nam sic dulce sonas, ut te placatus Apollo
Provehat et felix dominam perducat in urbem.
Iamque hic in silvis praesens tibi fama benignum
Stravit iter, rumpens livoris nubila pennis.
Sed iam sol demittit equos de culmine mundi,
Flumineos suadens gregibus praebere liquores.
Formosam Donacen puer Idas et puer Alcon II
Ardebant rudibusque annis incensus uterque
In Donaces venerem furiosa mente ruebant.
Hanc, cum vicini flores in vallibus horti
Carperet et molli gremium compleret acantho,
Invasere simul Venerisque imbutus uterque
Tum primum dulci carpebant gaudia furto.
Hinv amor et pueris iam non puerilia vota:
Quis anni ter quinque, increscit cura iuvencae.
Sed postquam Donacen duri clausere parentes, **10**
Quod non tam tenui filo de voce sonaret
Sollicitumque foret pinguis sonus, improba cervix
Suffususque rubor crebro venaeque tumentes,

Tum vero ardentes flammati pectoris aestus
Carminibus dulcique parant relevare querella;
Ambo aevo cantuque pares nec dispare forma,
Ambo genas laeves, intonsi crinibus ambo.
Atque hi sub platano maesti solatia casus
Alternant, Idas calamis et versibus Alcon.

Idas Quae colitis silvas, Dryades, quaequeantra, Napaeae,
Et quae marmoreo pede, Naiades, uda secatis
Litora purpureosque alitis per gramina flores:
Dicite, quo Donacen prato, qua forte sub umbra
Inveniam, roseis stringentem lilia palmis?
Nam mihi iam trini perierunt ordine soles,
Ex quo consueto Donacen expecto sub antro.
Interea, tamquam nostri solamen amoris
Hoc foret aut nostros posset medicare furores,
Nulla meae trinis tetigerunt gramina vaccae
Luciferis, nullo libarunt amne liquores;
Siceaque fetarum lambentes ubera matrum
Stant vituli et teneris mugitibus aethera complent.
Ipse ego nec iunco molli nec vimine lento
Perfeci calathos cogendi lactis in usus.
Quid tibi, quae nosti, referam? scis mille iuvencas
Esse mihi, nosti numquam mea mulctra vacare.
Ile ego sum, Donace, cui dulcia saepe dedisti
Oscula nec medios dubitasti rumpere cantus
L2[I] Atque inter calamos errantia labra petisti.
Eheu! nulla meae tangit te cura salutis?
Pallidior buxo violaeque simillimus erro.
Omnes ecce cibos et nostri pocula Bacchi
Horreo nev placido memini concedere somno.
Te sine, vae misero, mihi lilia nigra videntur
Pallentesque rosae nec dulce rubens hyacinthus,
Nullos nev myrtus nec laurus spirat odores.
At si tu venias, et candida lila fient
Purpureaeque rosae, dulce atque rubens hyacinthus;
Tunc mihi cum myrto laurus spirabit odores.
Nam dum Pallas amat turgentes sanguine bacas,
Dum Bacchus vites, Deo sata, poma Priapus,
Pascua laeta Pales, Idas te diligit unam. —
Haec Idas calamis. tu, quae responderit Alcon
Versu, Phoebe, refer: sunt curae carmina Phoebo.

Alcon O montana Pales, o pastoralis Apollo,
Et nemorum Silvane potens, et nostra Dione,
Quae iuga celsa tenes Erycis, cui cura iugales
Concubitus hominum totis conectere saeclis:
Quid merui? cur me Donace formosa reliquit?
Munera namque dedi, noster quae non dedit Idas,
Vocalem longos quae ducit aedona cantus;
Quae licet interdum, contexto vimine clausae
Cum parvae patuere fores, ceu libera ferri
2 (2C) Norit et agrestes inter volitare volucres,
Scit rursus remeare domum tectumque subire,
Viminis et caveam totis praeponere silvis.
Praeterea tenerum leporem geminasque palumbes
Nuper, quae potui, silvarum praemia misi.
Et post haec, Donace, nostros contemnis amores?
Forsitan indignum ducis, quod rusticus Alcon
Te peream, qui mane boves in pascua duco.
Di pecorum pavere greges, formosus Apollo,
Pan doctus, Fauni vates et pulcher Adonis.
Quin etiam fontis speculo me mane notavi,
Nondum purpureos Phoebus cum tolleret ortus
Nec tremulum liquidis lumen splenderet in undis:
Quod vidi, nulla tegimur lanugine malas,
Pascimus et crinem; nostro formosior Ida
Dicor, et hoc ipsum mihi tu iurare solebas,
Purpureas laudando genas et lactea colla
Atque hilares oculos et formam puberis aevi.
Nev sumus indocti calamis: cantamus avena,
Qua divi cecinere prius, qua dulce locutus
Tityrus e silvis dominam pervenit in urbem.
Nos quoque te propter, Donace, cantabimur urbi,
Si modo coniferas inter viburna cupressos
Atque inter pinus corylum frondescere fas est. —
Sic pueri Donacen toto sub sole canebant,
Frigidus e silvis donec decedere suasit **L2[I]**
Hesperus et stabulis pastos inducere tauros.

Pan III

Nyctilus atque Micon nec non et pulcher Amyntas
Torrentem patula vitabant ilice solem,
Cum Pan venatu fessus recubare sub ulmo
Coeperat et somno laxatas sumere vires;
Quem super ex tereti pendebat fistula ramo.
Hance pueri, tamquam praedem pro carmine possent
Sumere fasque esset calamos tractare deorum,
Invadunt furto; sed nec resonare canorem
Fistula quem suerat nec vult contexere carmen,
Sed pro carminibus male dissona sibila reddit,
Cum Pan excussus sonitu stridentis avenae
Iamque videns ‘pueri, si carmina poscitis’ inquit,
‘Ipse canam: nulli fas est inflare cicutas,
Quas ego Maenaliis cera coniungo sub antris.
Iamque ortus, Lenaee, tuos et semina vitis
Ordine detexam: debemus carmina Baccho.’
Haec fatus coepit calamis sic montivagus Pan:
‘Te cano, qui gravidis hederata fronte corymbis
Vitea serta plicas quique udo palmite tigres
Ducis odoratis perfusus colla capillis,
Vera Iovis proles; nam cum post sidera caeli
Sola Iovem Semele vidit Iovis ora professum,
Hunc pater omnipotens, venturi providus aevi,

Pertulit et iusto produxit tempore partus.
Hunc Nymphae Faunique senes Satyrique procaces,
Nosque etiam Nysae viridi nutrimus in antro.
Quin et Silenus parvum veteranus alumnum
Aut gremio fovet aut resupinis sustinet ulnis,
Evocat aut risum digito motuve quietem
Allicit aut tremulis quassat crepitacula palmis.
Cui deus arridens horrentes pectore setas
Vellicat aut digitis aures astringit acutas
Adplauditve manu mutilum caput aut breve mentum
Et simas tenero collidit pollice nares.
Interea pueri florescit pube iuventus
Flavaque maturo tumuerunt tempora cornu.
Tum primum laetas extendit pampinus uvas:
Mirantur Satyri frondes et poma Lyaei.
Tum deus ‘o Satyri, maturos carpite fetus’
Dixit ‘et ignotos proni calcate racemos.’
Vix haec ediderat, decerpunt vitibus uvas
◆ Et portant calathis celerique elidere planta
Concava saxa super properant: vindemia fervet
Collibus in summis, crebro pede rumpitur uva
Nudaque purpureo sparguntur pectora musto.
Tum Satyri, lasciva cohors, sibi pocula quisque
Obvia corripiunt: quae fors dedit, occupat usus.
Cantharon hic retinet, cornu bibit alter adunco,
L2[O] Concavat ille manus palmasque in pocula vertit,
3.50 Pronus at ille lacu bibit et crepitantibus haurit
Musta labris; alius vocalia cymbala mergit
(Excipit aes potum saliensque liquore resultat);
Atque alius latices pressis resupinus ab uvis
Ebibit, inque humeros et pectora defluit humor.
Omnia ludus habet cantusque chorique licentes;
Et Venerem iam vina movent: raptantur amantes
Concubitu Satyri fugientes iungere Nymphas
Iamiamque elapsas hic crine, hic veste retentat.
Tum primum roseo Silenus cymbia musto
Plena senex avide non aequis viribus hausit.
Ex illo venas inflatus nectare dulci
Hesternoque gravis semper ridetur Jaccho.
Quin etiam deus ille, deus Iove natus ab ipso,
Et plantis uvas premit et de vitibus hastas
Integit et lynci praebet cratera bibenti.’
Haec Pan Maenalia pueros in valle docebat,
Sparsas donev oves campo conducere in unum
Nox iubet, uberibus suadens siccare fluorem
Lactis et in niveas astrictum cogere glebas.

IV

Populea Lycidas nec non et Mopsus in umbra,
Pastores, calamis ac versu doctus uterque
Nec triuviale sonans, proprios cantabat amores.
Nam Mopso Meroe, Lycidae crinitus Iollas
3 (3C) Ignis erat; parilisque furor de dispare sexu
Cogebat trepidos totis discurrere silvis.
Hos puer ac Meroe multum lusere furentes,
Dum modo condictas vitant in vallibus ulmos,
Nune fagos placitas fugiunt promissaque fallunt
Antra nec est animus solitos ad ludere fontes.
Cum tandem fessi, quos torridus ederat ignis,
Sic sua desertis nudarunt vulnera silvis
Inque vicem dulces cantu dixere querellas.
Inmitis Meroe rapidisque fugacior Euris, **Mopsus**
Cur nostros calamos, cur pastoralia vitas
Carmina? quemve fugis? quae me tibi gloria victo?
Quid vultu mentem premis ac spem fronte serenas?
Tandem, dura, nega: possum iam velle negantem.
Cantet, amat quod quisque: levant et carmina curas.
Respice me tandem, puer o crudelis Iolla. **Lycidas**
Non hoc semper eris: perdunt et gramina flores,
Perdit spina rosas nec semper lilia candent
Nec longum tenet uva comas nec populus umbras:
Donum forma breve est nec se quod commodet annis.
Cantet, amat quod quisque: levant et carmina curas.
Cerva marem sequitur, taurum formosa iuvenca,
Et Venerem sensere lupae, sensere leaenae
Et genus aerium volucres et squamea turba
Et montes silvaeque, suos habet arbor amores:
Tu tamen una fugis, miserum tu prodis amantem. L1[I]
Cantet, amat quod quisque: levant et carmina curas.
Omnia tempus alit, tempus rapit: usus in arto est. **L.**
Ver erat, et vitulos vidi sub matribus istos,
Qui nunc pro nivea coiere in cornua vacca.
Et tibi iam tumidae nares et fortia colla,
Iam tibi bis denis numerantur messibus anni.
Cantet, amat quod quisque: levant et carmina curas.
Huc, Meroe formosa, veni: vocat aestus in umbram. **M.**
Iam pecudes subiere nemus, iam nulla canoro
Gutture cantat avis, torto non squamea tractu
Signat humum serpens: solus cano. me sonat omnis
Silva, nec aestivis cantu concedo cicadis.
Cantet, amat quod quisque: levant et carmina curas.
Tu quoque, saeve puer, niveum ne perde colorem **L.**
Sole sub hoc: solet hic lucentes urere malas.
Hac age pampinea mecum requiesce sub umbra;
Hic tibi lene fluens fons murmurat, hic et ab ulmis
Purpureae fetis dependent vitibus uvae.
Cantet, amat quod quisque: levant et carmina curas.
Qui tulerit Meroes fastidia lenta superbae, **M.** 4.50
Sithonias feret ille nives Libyaeque calorem,
Nerinas potabit aquas taxique nocentis
Non metuet sucos, Sardorum gramina vincet
Et iuga Marmaricos coget sua ferre leones.

Cantet, amat quod quisque: levant et carmina curas.
L. Quisquis amat pueros, ferro praecordia duret,
Nil properet discatque diu patienter amare
Prudentesque animos teneris non spernat in annis,
Perferat et fastus. sic olim gaudia sumet,
Si modo sollicitos aliquis deus audit amantes.
Cantet, amat quod quisque: levant et carmina curas.
M. Quid prodest, quod me pagani mater Amyntae
Ter vittis, ter fronde sacra, ter ture vaporo,
Lustravit cimeresque aversa effudit in amnem,
Incendens vivo crepitantes sulphure lauros,
Cum sic in Meroen totis miser ignibus urar?
Cantet, amat quod quisque: levant et carmina curas.
L. Haec eadem nobis quoque versicoloria fila
Et mille ignotas Mycale circumtulit herbas;
Cantavit, quo luna tumet, quo rumpitur anguis,
Quo currunt scopuli, migrant sata, vellitur arbos.
Plus tamen ecce meus, plus est formosus Iollas.
Cantet, amat quod quisque: levant et carmina curas

Tim. Dum fiscella tibi fluviali, Tityre, iunco
Texitur et raucis inmunia rura cicadis,
Incipe, si quod habes gracili sub arundine carmen
Compositum. nam te calamos inflare labello
Pan docuit versuque bonus tibi favit Apollo.
Incipe, dum salices haedi, dum gramina vaccae
L1[O] Detondent, viridique greges permittere campo
Dum ros et primi suadet clementia solis.
Tit. Hos annos canamque comam, vicine Timeta,
Tu iuvenis carusque deis in carmina cogis?
Diximus et calamis et versum aptavimus olim,
Dum secura hilares aetas ludebat amores.
Nunc album caput et veneres tepuere sub annis,
Iam mea ruricolae dependet fistula Fauno.
Te nunc rura sonant; nuper nam carmine victor
Risisti calamos et dissona flamina Mopsi
Iudice me. mecum senior Meliboeus utrumque
Audierat laudesque tuas sublime ferebat;
Quem nunc emeritae permensum tempora vitae
Secreti pars orbis habet mundusque piorum.
Quare age, si qua tibi Meliboei gratia vivit,
Dicat honoratos praedulcis tibia manes.
Tim. Et parere decet iussis et grata iubentur.
Namque fuit dignus senior, quem carmine Phoebus,
Pan calamis, fidibus Linus aut Oeagrius Orpheus
Concinerent totque acta viri laudesque sonarent.
Sed quia tu nostrae laudem deposcis avenae,
Accipe quae super haec cerasus, quam cernis ad amnem,
Continet, inciso servans mea carmina libro.
Tit. Dic age; sed nobis ne vento garrula pinus
Obstrepat, has ulmos potius fagosque petamus.
Hic cantare libet; virides nam subicit herbas Tim.
Mollis ager lateque tacet nemus omne: quieti
Aspice ut ecce procul decerpant gramina tauri.
Omniparens aether et rerum causa, liquores,
Corporis et genetrix tellus, vitalis et aer,
Accipite hos calamos atque haec nostro Meliboeo
Mittite, si sentire datur post fata quietis.
Nam si sublimes animae caelestia templa
Sidereasque colunt sedes mundoque fruuntur:
Tu nostros adverte modos, quos ipse benigno
Pectore fovisti, quos tu, Meliboee, probasti.
Longa tibi cunctisque diu spectata senectus
Felicesque anni nostrique novissimus aevi
Circulus innocuae clauserunt tempora vitae.
Nec minus hince nobis gemitus lacrimaeque fuere
Quam si. florentes mors invida carperet annos.
Nec tenuit tales communis causa querellas.
Heu, Meliboee, iaces letali frigore segnis
Lege hominum, caelo dignus callente senecta
Concilioque deum. plenum tibi ponderis aequi
Pectus erat. tu ruricolum discernere lites
Assueras, varias pacans mulcendo querellas.
Sub te ruris amor, sub te reverentia iuris
Floruit, ambiguos signavit terminus agros.
Blanda tibi vultu gravitas et mite serena
Fronte supercilium, sed pectus mitius ore.
Tu calamos aptare labris et iungere cera
Hortatus duras docuisti fallere curas.
Nec segnem passus nobis marcere iuventam
Saepe dabas meritae non vilia praemia Musae.
Saepe etiam senior, ne nos cantare pigeret,
Laetus Phoebea dixisti carmen avena.
Felix o Meliboee, vale! tibi frondis odorae
Munera dat lauros carpens ruralis Apollo;
Dant Fauni, quod quisque valet, de vite racemos,
De messi culmos omnique ex arbore fruges;
Dat grandaeuva Pales spumantia cymbia lacte,
Mella ferunt Nymphae, pictas dat Flora coronas:
Manibus hic supremus honos. dant carmina Musae,
Carmina dant Musae, nos et modulamur avena:
Silvestris te nunc platanus, Meliboee, susurrat,
Te pinus; reboant te, quidquid carminis Echo
Respondet, silvae; te nostra arbusta locuntur.
Namque prius siccis phocae pascentur in arvis
Insuetusque freto vivet leo, dulcia mella
Sudabunt taxi, confusis legibus anni
Messem tristis hiems, aestas praestabit olivam,
Ante dabit flores autumnus, ver dabit uvas,
Quam taceat, Meliboee, tuas mea fistula laudes.
Perge, puer, coeptumque tibi ne desere carmen. Tit.
Nam sic dulce sonas, ut te placatus Apollo